

ВЕЛИК- ДЕНЬ

Въ паметъ на баща ми.

Двамата приятели, Тодорчо и Горчо, излѣзоха на улицата мълчаливи и сломени. Тѣ очакваха великденската ваканция съ трепетъ и нетърпение. И ето, тя днесъ започна, но тѣ я посрещнаха скръбни и умислени. Плановетѣ, които кроеха въ училище, неочаквано се разбъркаха. Всичко рухна като кжщичка отъ дървени кубчета.

Приятелътъ имъ Петърчо се разболѣ. Тримата бѣха нераздѣлни — вѣчната тройка, както всички ги наричаха, и въ училище, и въ града. Тѣ живѣеха въ една махала и въ една улица. И бѣха въ едно отдѣление. Но сега, когато Тодорчо и Горчо отидоха да навестятъ Петърчо, по свѣтлитѣ лица на децата легна тежка мжка. Тѣ знаеха, че Петърчовитѣ родители сж бедни. Бащата на Петърчо бѣше раздавачъ на писма.

Когато Тодорчо и Горчо влѣзоха при болния си приятелъ, видѣха въ стаята, хваналъ въ ржце главата си, да стои баща му. Лицето му бѣше бледо. Брадата му — необръсната. Петърчовата майка ги посрещна насълзена и съ зачервено лице. Децата разбраха, че отъ три дни бащата на Петърчо не е раздавачъ. Бѣха го уволнили. Тѣ не знаеха, кой върши това и защо го върши. Но съ чистата си детска мисълъ схванаха, че семейството на Петърчови е огорчено, че приятелътъ имъ е боленъ и баща му нѣма пари за храна и лѣкарства.

А идѣше Великденъ.

Тодорчо и Горчо се запжтиха къмъ Царевецъ. Тамъ имаше много цвѣта, и тѣ знаеха цѣли полянки съ теменижки. Тримата бѣха идвали да ги дирятъ, да си ги запазятъ и ги чакаха да цвѣнатъ. Сега слънцето грѣеше топло, въздухътъ миришеше и кжщичкитѣ на Търново, като шарени бонбончета, блещѣха по хълмоветѣ.